ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 23.5.2018г.
COM(2018) 313 final

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА

за оценка на докладвания от Италия пред Комисията и Съвета напредък по събирането на допълнителната такса, дължима от млекопроизводителите за периода от 1995/1996 г. до 2001/2002 г.

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА

за оценка на докладвания от Италия пред Комисията и Съвета напредък по събирането на допълнителната такса, дължима от млекопроизводителите за периода от 1995/1996 г. до 2001/2002 г.

(съгласно член 3 от Решение 2003/530/ЕО на Съвета)

Настоящият доклад за оценка е изготвен съгласно член 3 от Решение 2003/530/ЕО на Съвета от 16 юли 2003 г. относно съвместимостта с общия пазар на помощ, която Италианската република възнамерява да предостави на своите млекопроизводители (наричано по-нататък „решение на Съвета“), според което от италианските компетентни органи се изисква да докладват ежегодно на Съвета и Комисията за осъществения от тях напредък във връзка със събирането на дължимата от производителите сума въз основа на допълнителната такса за периода от 1995/1996 г. до 2001/2002 г.

Съгласно член 1 от решението на Съвета помощта, отпускана от Италианската република, която вместо млекопроизводителите си плаща към бюджета на Европейския съюз дължимата от тях допълнителна такса за мляко и млечни продукти за периода от 1995/1996 г. до 2001/2002 г. и дава възможност на производителите да изплатят дълга си чрез безлихвено разсрочено плащане за известен брой години, се счита по изключение за съвместима с общия пазар, при условие че:

– производителите изплащат дълга си изцяло на равни годишни вноски, и

– периодът за възстановяване не е по-дълъг от 14 години, считано от 1 януари 2004 г.

Съгласно член 2 от решението на Съвета предоставянето на помощта е обвързано с условието Италия да декларира пред Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (ФЕОГА) размера на общата допълнителна такса за съответните периоди, както и да приспадне на три равни годишни вноски неизплатеното задължение от разходите, финансирани от ФЕОГА съответно за ноември 2003 г., ноември 2004 г. и ноември 2005 г. Декларацията на Италия във връзка с общата допълнителна такса за съответните периоди бе надлежно изготвена под формата на писмо от 26 август 2003 г. Оставащите неизплатени задължения бяха надлежно приспаднати от финансираните от ФЕОГА разходи за ноември 2003 г., ноември 2004 г. и ноември 2005 г.

Член 3 от решението на Съвета изисква италианските компетентни органи да докладват ежегодно на Съвета и Комисията за осъществения от тях напредък във връзка със събирането на дължимата от производителите сума въз основа на допълнителната такса за пазарните години от 1995/1996 г. до 2001/2002 г.

Съгласно същата разпоредба италианските органи представиха на Комисията дванадесетия си доклад под формата на писмо от AGEA (Разплащателна агенция за подпомагане в областта на земеделието — Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura), датирано от 7 ноември 2017 г. и отнасящо се до плащането на годишната вноска за 2016 г. Следва да се отбележи, че тъй като първите две вноски (2004 г. и 2005 г.) бяха обхванати в един и същ доклад (документ COM(2007) 34 окончателен от 30.1.2007 г.), настоящият доклад съответства на тринадесетата годишна вноска.

Настоящият доклад представлява оценка от Комисията на съобщения от италианските органи напредък за 2016 година при събирането на дължимата допълнителна такса както за седемте години, посочени в решението на Съвета, така и за тези, които не са посочени в него.

Плащане на таксата по схемата за разсрочено плащане от 2003 г.

През 2005 г. — годината на първия доклад до Съвета — решението на Съвета, с което на Италия се разрешаваше да изплаща вместо млекопроизводителите си в бюджета на Европейския съюз дължимата от тях допълнителна такса, се отнасяше за 25 123 производители — длъжници. За 2016 г. този брой спадна на 21 123 производители.

От общия брой на производителите, за които се отнася докладът и които дължат такса за седемте периода, обхванати от решението на Съвета, първоначално 15 431 са избрали схемата за разсрочено плащане на вноски от 2003 г. През 2004 г., преди плащането на първата вноска, участващите в схемата за разсрочено плащане на вноски 15 431 производители са дължали общо 345 милиона евро, т.е. около една четвърт от общия размер, оставащ дължим от производителите, отказали да се включат в схемата за разсрочено плащане. Изглежда, следователно, че по-голямата част от производителите с по-ниски излишъци на производство са предпочели да се включат в схемата за разсрочено плащане. От своя страна производителите с по-значителни излишъци на производство (около 8 000 производители, на които за седемте периода е начислена такса в размер от около 1 милиард евро) са предпочели да не се включат в схемата за разсрочено плащане. Следва все пак да се уточни, че италианските органи всяка година получават нови заявления за разсрочено плащане на вноски. През 2016 г. са подадени 39 нови заявления за общо 4,2 милиона евро. Към 31.12.2016 г. общата сума по схемата за разсрочено плащане на вноски от 2003 г. е 372,361 милиона евро.

Тринадесетата вноска на обща стойност 25 574 104,06 EUR е трябвало да бъде платена от 10 395 производители преди 31 декември 2016 г. Според направените от италианските органи проверки, през 2016 г. 10 186 производители надлежно са платили такса с общ размер 24 968 791,58 EUR, което означава, че 97,9 % от производителите са платили в определения срок 97,63 % от сумите, дължими за тринадесетата вноска. Направените в срок за предходните дванадесет годишни вноски плащания са възлизали съответно на 99,6 %, 97,9 %, 99,5 %, 99,7%, 96,4 %, 96,2 %, 90,5 %, 98,3 %, 96,9 %, 98,2 %, 95,9 % и 95,7 % от дължимите суми. Следователно общата такса, събрана за тринадесетте годишни вноски, възлиза на 358,326 милиона евро или малко над 96 % от общата дължима за тези вноски сума.

Въпреки че посочените стойности със сигурност са показателни за желанието на участващите в схемата за разсрочено плащане производители да изпълнят задълженията си, Комисията счита, че последващите действия в случаите, в които плащането не е било направено в рамките на определения срок, са първостепенен показател за степента на ангажираност на италианските органи да гарантират стриктно спазване на условията по схемата за плащане и, в крайна сметка, пълното събиране на дължимата такса.

По отношение на тринадесетата вноска все още няма никаква информация за плащанията от останалите 209 производители в размер на 563 317,82 EUR. (Тази информация ще бъде включена в следващия доклад.)

Що се отнася до дванадесетата вноска, в предишния доклад се посочват 258 производители, които към 31 декември 2015 г. не са направили плащанията си,

което съответства на сума от 1 089 857 EUR. Според получената от италианските органи информация, съответните регионални органи са били уведомени за всички тези случаи от централните органи с оглед задействането на процедури за принудително събиране на целия размер на вземанията с начислена лихва, която не произтича от схемата за плащане на вноски. От 258 производители, за които първоначално се е предполагало, че не са платили, впоследствие се оказва, че 124 всъщност са платили. За сметка на това 134 производители, които фактически не са били платили дванадесетата вноска, са загубили правото си да се ползват от схемата за разсрочено плащане на вноски и срещу тях са образувани производства за принудително събиране на вземанията.

С оглед на предоставената от италианските органи информация за 2016 г. изглежда, че условията за прилагане на схемата за разсрочено плащане, одобрена с Решение 2003/530/ЕО на Съвета, са били спазени и че напредъкът по събиране на дължимите суми от участващите в схемата за разсрочено плащане производители за периодите от 1995/1996 г. до 2001/2002 г. свидетелства за задоволително управление.

Стопанства, за които възможността за разсрочено плащане на вноски е била отменена

Неплащането от производител само на една годишна вноски води до изключването му от схемата за разсрочено плащане, което го излага на опасност да бъде наложен запор за цялата все още дължима сума и натрупаните лихви.

Тринадесет години след началото на схемата за разсрочено плащане на вноски от 2003 г. са били отменени правата за такова разсрочено плащане на общо 991 стопанства, като общият размер на задълженията по изплащане на разсрочените вноски е 33 954 483,57 EUR.

От тази сума обаче 15 608 713,05 EUR са платени преди отмяната на това право и 5 042 636,22 EUR са били събрани след отнемането, от които 2 678 653,30 EUR са дали възможност за пълно погасяване на дълга на 256 стопанства. Това означава, че общият размер на оставащия дълг възлиза на 13 314 672,82 EUR, като засяга 735 стопанства.

Тези цифри показват, че положените усилия от италианската администрация при събирането на таксата от производителите, които са изключени от схемата за разсрочено плащане на вноски вследствие на неплащането на една вноска, далеч не са задоволителни. Освен това, за да получат право да се включат в схемата за разсрочено плащане, млекопроизводителите е трябвало да прекратят делата, заведени от тях в италианските съдилища. Следователно изглежда, че незадоволителното събиране на средствата не се дължи на евентуалната продължителност на съдебните дела, а причината по-скоро е в неспособността на италианската администрация да събира ефикасно въпросните суми.

Отсрочване на плащането с шест месеца и последиците от това по отношение на държавната помощ

На основание член 2, параграф 12к от италианската Наредба-закон № 225 от 29 декември 2010 г., преобразуван след изменения в Закон № 10 от 26 февруари 2011 г., Италия разреши отсрочването до 30 юни 2011 г. на годишната вноска за 2010 г., дължима по принцип до 31 декември 2010 г. съгласно схемата за разсрочено плащане на вноски от 2003 г., одобрена с Решение 2003/530/ЕО на Съвета.

С Решение № C(2013) 4046 final от 17 юли 2013 г. Комисията обяви, че отсрочването на плащането на транша за таксата за мляко, дължима към 31 декември 2010 г., е помощ, която е несъвместима с вътрешния пазар. Освен това Комисията счете, че тази помощ е довела до нарушаване на условията, определени с Решение 2003/530/ЕО на Съвета, и от своя страна е довела за възползвалите се от нея и излезли по този начин от установената от Съвета рамка до нова държавна помощ, която е неправомерна по смисъла на член 1, буква е) от Регламент (ЕО) № 659/1999 и също е несъвместима с вътрешния пазар.

В Решение № C(2013) 4046 final Комисията разпореди на Италия да предприеме действия, за да ѝ бъдат възстановени сумите на несъвместимата с вътрешния пазар помощ, плюс натрупаните лихви.

Италианските органи са предприели административните действия, необходими за процедурата по събиране на изплатената помощ. Въпреки това на 8 ноември 2013 г. Италия обжалва решението на Комисията пред Общия съд (дело T-527/13). На 24 юни 2015 г. Съдът постанови решение, с което решението на Комисията се анулира частично: потвърждава подхода на Комисията по отношение на държавната помощ, свързана с отсрочването на плащането на транша за таксата със срок до 31 декември 2010 г., но отхвърля заключенията на Комисията във връзка с новата помощ, до която това е довело за тези, които са се възползвали от отсрочването, като по този начин са излезли извън рамката от решението на Съвета. Комисията отнесе решението на Общия съд пред Съда на Европейския съюз (дело C-467/15 P). В решението си от 25 октомври 2017 г. по съответното дело Съдът на ЕС потвърди валидността на окончателното решение на Комисията № C(2013) 4046 final, което Общият съд беше отменил частично с решението си от 24 юни 2015 г. (дело T-527/13). Следователно италианските органи бяха приканени да предприемат и приведат в действие необходимите национални мерки за изпълнение на Решение № C(2013) 4046 final до пълното възстановяване на предоставената по схемата помощ.

Допълнителна такса, дължима за периода 2002/2003 г.

За периодите от 1995 г. до 2002 г. съгласно Решение 2003/530/ЕО на Съвета Италия изплати вместо производителите в бюджета на Европейския съюз дължимата от тях допълнителна такса.

От 2004 г. нататък държавите членки изплащат допълнителната такса директно в бюджета на Съюза съгласно Регламент (ЕО) № 1788/2003 на Съвета от 29 септември 2003 г.

Периодът 2002/2003 г. обаче не е обхванат нито от решението на Съвета, нито от новата схема, въведена през 2004 г. Като се има предвид превишаването на националната квота, предоставена на Италия, италианските млекопроизводители, на които се дължи това превишаване, са дължали на бюджета на Съюза 227,76 милиона евро за периода 2002/2003 г.

От тази сума към бюджета на Европейския съюз все още остават дължими 118,4 милиона евро като допълнителна такса от задължените млекопроизводители.

Начислена такса за периодите от 1995/1996 г. до 2008/2009 г., която не е обхваната от схемата за разсрочено плащане на вноски от 2003 г. или от системата за възстановяване от 2009 г.

В предишните доклади беше подчертано, че схемата за разсрочено плащане на вноски от 2003 г. и системата за възстановяване, създадена от Италия през 2009 г. (при която лихвеният процент е равен на референтен лихвен процент за Съюза, увеличен с няколко процентни пункта), на практика обхващат само малка част от подлежащата на събиране такса, а именно 407 милиона евро или 17 % от подлежащата на събиране сума. Към 31 декември 2016 г. вече са били събрани 368 милиона евро по схемата за разсрочено плащане от 2003 г. и по системата за възстановяване от 2009 г. От това следва, че по тези механизми остава само минимална част от общата сума за възстановяване — 39 милиона евро.

На практика от общата сума на начислената такса за периодите от 1995/1996 г. до 2008/2009 г., съобщена от Италия в размер на 2,303 милиарда евро, основната част от подлежащата на събиране сума остава извън посочените механизми.

И докато съдържащата се в доклада на италианските органи информация за тринадесетата годишна вноска показва, че текущото общо положение по събирането на таксата в рамките на схемата за разсрочено плащане, въведена през 2003 г., е задоволително, същото не важи за събирането на подлежащите на възстановяване суми, които не са включени в схемите за разсрочено плащане или разсрочено възстановяване (1,268 милиарда евро), и по-специално що се отнася до събирането на подлежащите на принудително събиране суми (803 милиона евро).

В последователните си предишни доклади за оценка, представяни на Съвета от 2010 г. насам, Комисията многократно изрази неудовлетвореността си от липсата на значителен напредък в събирането на подлежащата на възстановяване допълнителна такса за млякото, която не е обхваната от схемите за разсрочено плащане или разсрочено възстановяване.

Според предоставената от италианските органи информация в доклада им относно тринадесетата годишна вноска, не се съобщава за нов значителен напредък по отношение на ефективното събиране на таксата, която не е обхваната от схемите за разсрочено плащане. Наистина италианските органи посочват, че 798 милиона евро са в процес на събиране чрез съдебно производство (принудително събиране), но все още не са докладвани реални резултати.

Следователно поради значителния размер на неплатената такса и продължителния период, през който трае несъбирането на вземанията, трябва да се заключи, че ефикасността и ефективността на законодателството на Съюза далеч не са били гарантирани и не се гарантират от италианските органи.

Всъщност това е причината, поради която Комисията предяви пред Съда на Европейския съюз иск за установяване на неизпълнение на задължения по член 258 от ДФЕС (дело C-433/15).

С решение от 24 януари 2018 г. Съдът на Европейския съюз прие иска на Комисията: той установи, че Италианската република не е изпълнила задълженията си, като не е гарантирала, че допълнителната такса, дължима за надхвърлящото националната квота производство в Италия, считано от първата година на действително облагане с допълнителната такса в Италия (1995/1996 г.) до последната година на потвърдено свръхпроизводство в страната (2008/2009 г.),

– действително се начислява на конкретните производители, допринесли за всяко превишаване на производството, и

– се изплаща в срок, след уведомяване за дължимия размер, от изкупвача или, при преките продажби, от производителя, или

– при неплащане в срок, се регистрира и евентуално събира принудително от тези изкупвачи или производители.

Заключение

Комисията счита, че доколкото се спазват условията за прилагане на схемата за разсрочено плащане на вноски, одобрена от Съвета през 2003 г., постигнатият от италианските органи напредък по събирането на сумата, дължима от производителите, които са избрали да участват в схемата за разсрочено плащане на вноски за периодите от 1995/1996 г. до 2001/2002 г., свидетелства за задоволително управление на тази схема.

Що се отнася до сумите, които не са включени в схемите за разсрочено плащане на вноски или разсрочено възстановяване, Комисията подчертава, че с решението си от 24.1.2018 г. Съдът на Европейския съюз е потвърдил неизпълнението на задължения, за което Комисията упреква Италианската република. Сега италианските органи са задължени съгласно член 260 от ДФЕС да предприемат всички необходими мерки за изпълнение на решението на Съда на ЕС, като за целта положат усилия за прилагане на ефективна система за събиране на дължимите суми, което да доведе до реални и забележими резултати при намаляването на неплатената сума.